

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΑΝΑΤΟΙ
ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΩΝΑΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ
ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ
ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Β'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, πώς ο νεαρός Ρωμαίος Μοντέγκα, γόνος μιάς από τις αρχαιότερες και ευγενέστερες οικογένειες της

Βερόνας, γνωρίσθηκε τυχαία σ' ένα χορό με την 'Ιουλιέττα Καπουλέττα, μιά ωραιότατη νέα, της οποίας όμως την οικογένεια χωρίς θανάσιμο μίσος από τη δική του, Αυτό όμως δεν εμπόδισε τους δύο νέους να συνδεθούν ερωτικά και να συναντώνται ταχτικά στο δωμάτιο της 'Ιουλιέττας, κρυφά βέβαια από τους δικούς της. 'Η κατάσταση όμως αυτή δεν μπορούσε να παραταθή περισσότερο και οι δύο νέοι αποφάσισαν να στεφανωθούν.

Ο Ρωμαίος κατέφυγε τότε στον ήγούμενο ενός μοναστηρίου, τον πάτερ Λαυρέντιο, ο οποίος ήταν επί πλέον εξομολογητής της αγαπημένης του και είχε μεγάλη υπόληψη σ' όλη την περιφέρεια.

Ο ήγούμενος υποχώρησε στις ικεσίες του Ρωμαίου και αποφάσισε να πραγματοποιήσει την επιθυμία του, ευλογώντας το γάμο του με την 'Ιουλιέττα. Έλαβε μάλιστα πώς έτσι θα ευχαριστήση και τον διοικητή της Βερόνας Βαρθολομαίο Σκάλα, ο οποίος άνησχυσε πάντα για

την έχθρα των δύο μεγάλων οικογενειών του τόπου του και επιθυμούσε πολύ να τις ιδη συμφιλιωμένες.

Μιά μέρα λοιπόν η 'Ιουλιέττα, αφού συνεννοήθηκε προηγουμένως με τον αγαπημένο της, πήρε τη μητέρα της και πήγε μαζί της στον πάτερ Λαυρέντιο, για να εξομολογηθή δήθεν.

Όταν λοιπόν η νέα μπήκε μονάχη της, χωρίς τη μητέρα της, στο εξομολογητήριο, παρουσιάστηκε έξαφνα ο Ρωμαίος, ο οποίος στάθηκε στο πλευρό της λατρευτής του και αντίλλαξε μαζί της το γαμήλιο δαχτυλίδι υπό τις ελογίες του καλόθελου ιερωμένου.

Μετά την τέλεση του μυστηρίου, η 'Ιουλιέττα βγήκε από το εξομολογητήριο και γύρισε στο μέγαρό της μαζί με τη μητέρα της, η οποία δεν είχε υπομιαστεί ατολήτως τίποτε.

Από τότε κάθε βράδυ ο Ρωμαίος, συνοδευόμενος από ένα πιστό του υπηρέτη, ονομαζόμενο Πέτρο, έμεινε στον κήπο του σπιτιού της συζύγου του και εκεί συναντούσε σ' ένα ωραίο μέρος την 'Ιουλιέττα, την ό-

ποία συνώδευε επίσης ή ύπνρητριά της.

Στό μεταξύ ο πάτερ Λαυρέντιος προσπαθούσε να επιτύχη τη συμφιλίωση των δυο οικογενειών και ένιωζε μάλιστα θα δεν θ' άργουσε να επιτύχη το σκοπό του.

Έξαφνα όμως, κάποια μέρα, μερικοί όπαδοί των Καπουλέττι, με έπισκεφθήσαν τον πρώτο ξεάδελφο της 'Ιουλιέττας, Θεοβάλδο, συναντήθηκαν με μερικούς όπαδούς των Μοντέγχι, με τους όποιους και ήσαν στα χέρια. Οι δεύτεροι πρόβαλαν μεγάλη αντίσταση κι' έτσι ή συμπλοκή πήρε σοβαρό χαρακτήρα. Γιάνακαή τύχη έτυχε να περνάη εκείνη τη στιγμή από κει ο Ρωμαίος, ο όποιος βλέποντας καργά, ρίχτηκε στη μέση και άρχισε να παρισκιά τους συγγενείς του να δώσουν τόπο της όργής των και ν' αποσυρθούν.

Ένώ όμως αυτός προσπαθούσε να καθησυχάση τους φίλους του και να προλάβη την αίματωσία, ο Θεοβάλδος πήγε από πίσω του και τον έχτύπησε κρυφά με το ξίφος του. Δεν μπόρεσε όμως να τον πληρώσει, γιατί ο Ρωμαίος ήταν καλά θωρακισμένος.

Περιέργως ο τελευταίος δεν έδειξε καμιά όργη για την άνασθη προάει του αντίπαλου του. Μονάχα γύρισε και πού ειπε με κάποιο παράπονο:

— Θεοβάλδε! Γιατί να θρωσκώμαστε όλοένα στα χέρια και να μην καθώμαστε ήσυχοι;...

Ο Θεοβάλδος όμως, αντί να συζητηθή από την ίστωτική στάση και να ζητήση συγχώρηση, του επέτεθη και πάλι. Τότε ο Ρωμαίος, τυφλωμένος κι' αυτός από το θυμό του, έβγαλε το ξίφος του, όρμησε έναντιόν του Θεοβάλδου και τον έρωματώισε θανάτωνα.

Έκείνη τη στιγμή έτυχε να περάση από κει μια περιπόλος, ή όποια, αφού σκόρασε το πλήθος των περιέργων, ανέλαβε το Ρωμαίο και τον ώδήγησε στο δικαστήριο, ενώπιον του άρχοντος Βαρθολομαίου Σκάλα.

Ο Σκάλας, συνετός και δίκαιος όπως ήταν, ενήργησε με ψηραμία να μάθη την άλήθεια, και, βλέποντας ότι ο Ρωμαίος είχε με το μέρος του το δικαιο, περιορίστηκε μόνο να τον τιμώρηση με έξορία από τη Βερόνα.

Ύστερα από το παραπάνω τραγικό περιστατικό, όλόκληρη ή οικογένεια των Καπουλέττα, βυθίστηκε σε μεγάλο πένθος. Περισσότερο όμως άτ' όλους πενθούσε ή 'Ιουλιέττα, όχι βέβαια για το θάνατο του ύπεροπαίου ξεαδέλφου της, όσο γιατί έβλεπε πώς ήταν άδύνατη πειά κάθε συμφιλίωσης μεταξύ των δυο οικογενειών.

Έστειλε τότε ένα γράμμα στον Ρωμαίο, μέσα στο όποιο τον παρακαλούσε να πάη να την πάρη και να φύγουν κρυφά, ζητώντας καταφύγιο μακριά από την πατρίδα τους.

Ο Ρωμαίος, αφού διάβασε το γράμμα της, ξαναγύρισε κρυφά στη Βερόνα, και την συνάντησε στον κήπο της, στο ίδιο όπως πάντα μέρος. Πριν την αποχωριστεί, της ειπε ότι δεν έπρεπε ν' απελιάετα, γιατί θα τον ανακαλούσαν σύντομα από την έξορία του και θα λάθαινε τότε κάθε μέτρο για την ξεσφάλισή της ήσυχίας και της εντύχιας της.

Την άλλη μέρα ο Ρωμαίος, μεταμφιεσμένος σε ξενοποπάτη έμπορο, άφησε την πατρίδα του τη Βερόνα και διευθύνθηκε στη Μάντονα

Η άναχώρησή του σκόγγου της ήταν πολύ ώδινηρή για την 'Ιουλιέττα. 'Από το πρωί ως το βράδυ δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να άναστενάξη και να χινη φλογερά δάκρυα.

Του κάκων ο Ρωμαίος έγραφε κάθε μέρα σχεδόν στην 'Ιουλιέττα και της έδινε κοράγιο. Αυτή έκλαιγε διασχώς. Έλιωνε σαν το κερι και μαραινόταν σαν το φυτό που έχει στη ρίζα του σκουλήρι και το τρώει.

Οι γονείς της έβλεπαν την κατάσταση της κόρης των, παρακαλούθουσαν τη χειροτέρευση της ύγιας της, επιθυμούσαν τη γιατρεία της, αλλά δεν ήξεραν την αίτια της άρρώστιας της και το φάρμακο πού της χρειαζόταν.

Και επειδή εκείνη δεν ήθελε να τους άνακοίνωσή τίποτε σχετικά, ο πατέρας της υπέθεσε πώς έπρεπε

να παντρευτή και της βρήκε μάλιστα και κατάλληλο γαμπρό, τον κόμητα Λοντρόνο.

Η 'Ιουλιέττα όμως, μόλις το έμαθε αυτό, έπεσε σε μεγαλειότερη παραγή κι' άρνήθηκε να δεχθή καν το νηπατήρα της.

Ο πατέρας της όμως φάνηκε πεισματάρης και στο τέλος την άπειλανε μάλιστα ότι θα την άναγκάσει με το στανό να παντρευτή.

Φαντάζεστε πόσο τραγική ήταν τώρα ή δυστυχισμένη σύζυγος πού Ρωμαίου. Ο άντρας της της έγραφε κάθε πόσο πώς θάρθη, αλλά δεν έφαινόταν πούθενά. Ο πατέρας της έξ άλλων είχε πάρει την απόφασή του να την παντρώη.

Μια μέρα ο πατέρας της μπήκε στο δωμάτιό της και της ειπε να έτοιμαστή γιατί ο γάμος της με τον κόμητα Λοντρόνο θα γινόταν την έρχομένη Κυριακή.

Η 'Ιουλιέττα, μην έχοντας καμιά όυτε να ειδοποιηθή για τελευταία φορά τον Ρωμαίο, άποράσισε να δραπατεύη από το πατρικό της σπίτι και να τρέξη κοντά στον άγαπημένο της.

Γι' αυτό λοιπόν πήρε τη μητέρα της και πήγε στον πάτερ Λαυρέντιο με την πρόφαση να ξεφομογηθή, αλλά στην πραγματικότητα να του γνωστοποιηθή το σκοπό της.

Ο ξεφομογητής, αφού άκουσε τα άπελησιμένα λόγια της άπαρηγόνητης νέας, της χάιδεψε τα μαλλιά και της ειπε με καλωσύνη πατρική:

— Παιδί μου, αν άποφασίσης να δραπατεύσης από το πατρικό σου σπίτι, θα έκθεις τον έαυτο σου σε τρομερό κίνδυνο. Μόλις βρεθείς έξω από την πόλη, οι γονείς σου θαχουν άντιληφθεί στο μεταξύ τη φυγή σου και θα τρέξουν να σε πιάσουν. Και τότε πειά δεν ύπάρχει κανένας τρόπος σωτηρίας, καμιά διεξόδος, καμιά δικαιολογία...

— Τι να γίνη λοιπόν, πάτερ;

— Ν' ακολουθήσης τη συμβουλή πού θ' άκούσης και δεν θα μετανιώσης. Θα σού δώσω ένα ναρκωτικό πού άμα το πιείς, θα βυθιστής άμέσως σε λήθαργο. Όλοι όσοι σε δούν, ακόμα κι' οι πιο πολύπειροι γιατροί, θα άπατηθούν και θα σε θεωρήσουν νεκρή. Κατόπα, αφού σε κλείσουν μέσα στο οικογενειακό κενοτάριο, εγώ θα έχω ειδοποιήσει το Ρωμαίο και θαρόθο έξει μαζί του εγγαίως. Έτσι θα ξητηήσης σώα και άβλαβής από τον λήθαργο σου και θα φύγης μαζί με τον άγαπημένο σου για καμιά άλλη πόλη της 'Ιταλίας, μέχρις ότου επιτρέψει ή κατάσταση να γυρίσετε χωρίς κανένα φόβο στην άριπόστην τώρα πατρίδα σας...

Η 'Ιουλιέττα βρήκε πολύ λογική τη συμβουλή του ξεφομογητού της και ύποσχέθηκε ότι θα την ακολουθήση. Κατόπα έπηρε το μοικάλωσι με το ναρκωτικό πού της έπρομήθευσε ο άγιος πατήρ και άναχώρησε με την καρδιά της κάπως άνακουσμένη...

Την Κυριακή λοιπόν, πού είχε όοιστεί για την τελετή πού γάμου της 'Ιουλιέττας με τον κόμητα Λοντρόνο, στο σπίτι των Καπουλέττι όλοι έύπνησαν ειθίμως

και χαρούμενοι γιατι θάδιναν την κόρη τους σε καλά χέρια όπως πίστευαν.

Η μητέρα της 'Ιουλιέττας τράβηξε άμέσως για το δωμάτιο της θυγατέρας της, αλλά μπαίνοντας μέσα βρήθηκε με φρίκη μπρός σ' ένα τρομερό θέαμα. Η 'Ιουλιέττα βρισκόταν πάνω στο κρεβάτι της άναίσθητη, γλωμη, νεκρή, όπως φωνάτανε!... Τό τη επαικούθησε δεν περιγράφεται. Η δυστυχισμένη μητέρα της νέας άρχισε να κλαίη και να στηθοδέρνεται: 'Επίσης και οι άλλοι οικείοι της 'Ιουλιέττας, κατελήφθησαν από άπόγνοσα, μόλις έμαθαν τη συνέβη κι' άρχισαν να αισθάνονται τύψεις συνειδήσεως για την έπιμνη και τη στενοκεφαλιά τους. Καταλάβαιναν πώς αυτοί έφταιγαν πού πάντων για το θάνατο της νέας κι' ήσαν άπαρηγόρητοι γι' αυτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

□ □ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □ □

Ο ΣΙΑΔΗΡΟΥΣ ΔΙΩΝ (Έργον του 'Αλφρ. Λανσον)

